

Arrest

nr. 251 277 van 19 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 22 december 2017 een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 19 juni 2019 de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming bij arrest nr. 236 696 van 10 juni 2020. Verzoekers dienen op 15 juli 2020 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van

Asiel en Migratie neemt op 22 juli 2020 de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit zijn de bestreden beslissingen:

De eerste bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam V. T. (...)
voornaam : A. A. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Caracas
nationaliteit Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepasserr2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het tand binnen op 06/12/2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten ,

naam : O. C. (...)
voornaam : Y. C. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Caracas
nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/06/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid. 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“Enig middel, genomen uit de schending van artikel 18 van het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, en van artikels 7,1° en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Eerst onderdeel

De bestreden beslissingen stellen een einde aan het legaal verblijf van verzoekers en geven hen een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30.6.2020 hebben de Belgische autoriteiten echter het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, aangenomen, waarvan artikel 18 thans als volgt luidt:

“Art. 18. § 1. Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf en onverminderd artikel 20 is het toegelaten om:

1° te reizen vanuit België naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;

2° zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen;

3° te reizen vanuit België naar de landen die zijn opgenomen in de lijst bekendgemaakt op de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en om te reizen naar België vanuit deze landen.”.

De reis vanuit België naar Venezuela is aldus verboden. De bestreden beslissing verplichten verzoekers aldus een daad te plegen die in strijd met artikel 18 van het Ministerieel Besluit van 30.6.2020 is en schendt bijgevolge die bepaling, samen gelezen met artikels 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Tweede onderdeel

De vluchten naar Venezuela lijken thans ook onmogelijk, alhoewel de informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken klaarblijkelijk sinds eind juni 2020 niet meer geactualiseerd werd (- het zegt niets over de verlenging van maatregelen die tot 1.7.2020 geldig waren- stuk 5). Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. In het arrest Ouhrami van 26.7.2017 (C-225/16) beschreef het Europees Hof van Justitie de terugkeerprocedure als volgt:

“48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast”.

Het gaat aldus tegen de ratio legis van de richtlijn een legaal verblijf te beëindigen en een bevel om het grondgebied te geven aan een vreemdeling die niet verwijdbaar is en het bevel niet kan uitvoeren. De recente besluiten van advocaat-generaal Pikamaë in de zaak TQ (C-441/19, 2.7.2020, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=228048&pageIndex=0&doclang=fr&mode=req&dir=&occ=first&part=1>) bevestigen die analyse. Een bevel geven aan vreemdelingen die niet in staat zijn het grondgebied te verlaten is met andere woorden strijdig met artikel 6 van de richtlijn, en aldus met artikels 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

Derde onderdeel

Aangezien de aanvraag 9 bis van na de bestreden beslissing dateert had tegenpartij geen verplichting om de argumenten bevat in die beslissingen formeel te beantwoorden. Onder die argumenten staat echter het feit dat het UNHCR aan de Staten aanbeveelt aan de Venezolaanse migranten (en dus ook aan de Venezolanen aan wie, zoals voor verzoekers, het statuut van vluchteling en de subsidiaire bescherming geweigerd werden) ten minste een humanitaire machtiging tot verblijf te geven (zie stuk 4, in het bijzonder: "In zijn « Guidance note on international protection considerations for Venezuelans van mei 2019 stelt het UNHCR het volgende:

"10. In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law. This guarantee would need to be assured either in the official residence document issued to Venezuelans or through other effective means, such as clear instructions to law enforcement agencies").

Zulke aanbeveling is volgens verzoekers een unicum. Het wordt m.a.w. voor geen enkele ander land van herkomst geformuleerd. In aanwezigheid van zulke aanbeveling (die rechtstreeks aan de Staten meegedeeld wordt, en die verzoekers aldus niet voor de bestreden beslissingen hoefden in te roepen om het ter kennis van tegenpartij te brengen) had tegenpartij een bijzondere motiveringsplicht indien ze wenste tegen die aanbeveling in te gaan en een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Behalve de mededeling van de nationaliteit van verzoekers bevatten de bestreden beslissingen geen enkele melding van Venezuela en van de Situatie die tot die aanbeveling van het UNHCR leidde. De bestreden beslissingen schenden aldus artikels 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980."

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de tweede bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de eerste verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van Vreemdelingenwet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, "inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 06/12/2017 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is". Ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt gemotiveerd dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, maken de verzoekers niet aannemelijk dat een terugkeer naar Venezuela alwaar zij verblijfsgerechtigd zijn, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van de verzoekers naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat de bedoelde ministeriële besluiten een verbod inhouden op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en elders gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, mocht de verweerder op een bepaald ogenblik overgaan tot de gedwongen uitvoering van de bestreden bevelen, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissingen daardoor onwettig zijn. Daarenboven, zelfs indien de verzoekers zouden kunnen aantonen dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kunnen geven aan de bestreden bevelen, dan nog stond en staat het hun vrij om, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*, een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen (zie niet-toelaatbaarheidsbeschikking nr. 14.102 van 15 december 2020).

De verwijzing naar de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Zoals de verzoekers zelf stellen dateert deze aanvraag van na de bestreden bevelen en had verweerder *“geen verplichting om de argumenten (...) in die beslissingen formeel te beantwoorden”*. Wat betreft de verwijzing naar Guidance note on international protection considerations for Venezuelans van 10 juni 2020 het UNHCR volstaat in herinnering te brengen dat de Raad in het arrest nr. 236 696 van 10 juni 2020, waarbij de Raad de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming weigert, uitvoerig ingaat op de problematiek in Venezuela. Gelet op het feit dat voormeld arrest dateert van 10 juni 2020 en de bestreden bevelen van ruim één maand later dateren, ziet de Raad niet in waarom verzoekers van de verwerende partij verwachten dat ze nog afwegingen zou maken in de bestreden beslissingen in het licht van de situatie in Venezuela.

Een schending van het ministerieel besluit van 5 juni 2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC